

Miting ve yürüyüşlerde poz vermekten, dergi ve köşelerde afili cümlelerin sonuna "net" ya da "nokta" koymaktan başka bir şey yapacak yazarlarımız vardır umarım. Ya da memleket ceset kokuyorken kitabının üçüncü basısını cümle âleme duyuran ve tüm okurlarına teşekkür eden sevgili yazarlarımız.

le yapısı... n'apıyorsunuz? Miting ve yürüyüşlerde poz vermekten, dergi ve köşelerde afili cümlelerin sonuna "net" ya da "nokta" koymaktan başka bir şey yapacak yazarlarımız vardır umarım. Ya da memleket ceset kokuyorken kitabının üçüncü basısını cümle âleme duyuran ve tüm okurlarına teşekkür eden sevgili yazarlarımız. Yazarlık, tavır da gerektirir çünkü.

Bana öyle geliyor ki, yaşananların romanların ve öykülerin kurmaca dünyası içinde konu edilememesinin nedeni, yazacak olanların onları iyi tanımaması ve ne yazılacağına üstüne yeterince düşünmemesi. İyi tanımayınca, nasıl yazılacağına içinden de çıkılamıyor belki...

10 Ekim Ankara Katliamı sonrasında biz Bağımsız Gazetecilik Platformu olarak gazeteci ve edebiyatçılara çağrı yaptık; gelin bu 101 kişiyi sayı olmaktan çıkaralım, hepsinin bir hayatı ve geride bıraktıkları var, sahip çıkalım dedik, ismini de Barış Portreleri koyduk. Türkiye'nin dört bir yanında hayatını kaybedenlerin ailelerine taziye gittik, onların hayat hikâyelerini dinledik. Şimdi on-

lar peyderpey yazılıyor. Edebiyat dünyasından katılanlar oldu, katılmak istemeyenler oldu, görmezden gelenler oldu. Bu normal. Ama hadi Ankara'yı görmedin, Suruç'u da görmedin, Cizre'yi de, Taybet Ana'yı da, Kör Recep'i de, linç edilenleri de... Ne görüyorsun peki? Bizim göremediğimiz neyi görüyorsun da bu kadar huzurlusun? Kızacaklar olacaktır belki ama olan biteni görmeyen, dolayısıyla tanımayan çok edebiyatçı var. Çok ciddi bir şey olmuştu yine ülkede ve ben o gece Twitter'da kitabının bilmem neceye çevrilişini kutlayan fotoğrafı paylaşan yazarı gördüm. Bu kabul edilemez, ben etmem. Çünkü o yazar Türkiyeli yazar diye bilmem nerde okumaya gidiyor. Madem edebiyatı çok ciddiye alıyorsunuz ve "edebiyatçı" sizsiniz, o zaman bir durup düşünün.

Artık gerçek anlamda bir medya olduğu söylenemez. Dolayısıyla gazetecilik de yapılamıyor. Oysa sen aynı zamanda gazetecisin. Kendini hâlâ öyle görüyor musun, bilmiyorum. Medyanın yaşadığı çöküntünün aklına ilk getirdiği sorunlar nelerdir?

"Ben hâlâ gazeteci miyim," diye sordum birkaç kez. Muhabirlikten geldim ve ekonomi departmanından haber merkezine, en son da sanat alanına geçtim ki en başından derdim sanat gazetecisi olmaktır. Her alanında çalıştım gazeteciliğin. Bugün mesleğiniz sorusuna gazeteci dediğinizde gelen soru: Hangi gazete? Diyecek bir şeyim de yok. En son Roboski için çalışırken kendimi gazeteci gibi hissettim. Şu an bağımsız gazeteciliği destekleyen ve buna fırsat tanıyan bir kurumda aktif olarak çalışıyorum. Bilmiyorum gazeteci miyim... Gazeteciyim diyenlere bakıyorum; tepeden inmiş, köşe yazarı olmuş, yayın yönetmeni olmuş. Hayatında haber yazmamış. Televizyona çıkıp konuşuyor, köşe yazıyor ve gazeteci. Bu durumda ben değilim, iyi ki...

İnternet gazeteciliği yapıyorsun bence. Orada güzel işler de yaparak. İnternet medyasının, sosyal medyanın olumlu ve olumsuz yanları neler?

Her ne kadar internet yayıncılığı üzerinden gazetecilik/dergicilik yapsam da ben hâlâ matbu yayın seviyorum. İnternette hep hızlı olmak zorundasın, neyse ki bizim K24'te böyle bir derdimiz yok. Haberi önce girme, tık alma, bol retweet gibi dertler, agresif bir yayın anlayışımız olmadığı için rahatız. Rahat olunca bütün bunlar kendiliğinden de oluyor galiba.

Hangi yazarları seviyorsun? Eskilerden ve yenilerden...

Sevmekten çok kafaya taktığım yazarlar var; dünyalarına vâkıf olmaya çalıştığım diyeyim. Yaşadıkları dönemleri de düşünüp anlamaya ama bugünden bakıp anlamaya çalıştığım... Sanırım Sabahattin Ali geliyor en başta. Erdal Öz sonra ve Ferit Edgü. Hâlâ Yaşar Kemal'in ölümüne inanmak istemiyorum mesela. Doğan Yarıcı daha çok yazsın istiyorum ama bir yandan da ben yazarın daha sakin ve yavaş gidenini seviyorum galiba. Onat Kutlar'ın *Ishak*'ını unutamıyorum mesela ama bir yandan hâlâ iyi bir okur olmadığımı düşünüyorum; Oğuz Atay hâlâ bir daha okumam gerekenler arasında. Bugünün yazarlarını da epey takip ediyorum. Derdi olanları seviyorum; insan olmakla, yazar olmakla, vicdanlı ve adil olmakla dertleri olan hikâyelerin peşinden gidenleri. **N**